

1. บทนำ

ในช่วงไตรมาสที่ 4 ของปี 2552 การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก เป็นไปอย่างต่อเนื่องและปรับตัวดีขึ้นจากช่วงก่อนหน้า โดยกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียมีการฟื้นตัวเร็วกว่าภูมิภาคอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากตัวเลขการผลิต การบริโภค การส่งออก และราคาสินทรัพย์ที่ปรับตัวขึ้นมาก ตลอดจนจากปริมาณเงินทุนที่ไหลเข้ามายังภูมิภาคเอเชียในช่วงที่ผ่านมา ขณะที่ประเทศในกลุ่มพัฒนาแล้วโดยเฉพาะ กลุ่ม G3 ยังคงฟื้นตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยได้รับแรงสนับสนุนจากนโยบายการเงินและนโยบายการคลังที่ทางการเร่งดำเนินการตั้งแต่ช่วงต้นปี และมาเริ่มส่งผลชัดเจนขึ้น ต่อการบริโภคและการใช้จ่ายของภาคเอกชนในช่วงครึ่งหลังของปี อย่างไรก็ตาม การฟื้นตัวของประเทศ G3 ยังคงเปราะบาง ทั้งจากปัญหาการว่างงานที่อยู่ในระดับสูง ทั้งในสหรัฐฯ และสหภาพยุโรป และจากปัญหาสถาบันการเงินและหนี้เสียในระบบเศรษฐกิจที่ยังต้องได้รับการแก้ไข ซึ่งทำให้ภาคสถาบันการเงินยังไม่สามารถปล่อยสินเชื่อให้กับภาคเศรษฐกิจจริงได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งยังมีความผันผวนเกิดขึ้นเป็นระยะๆ ในระบบการเงินโลก เช่น กรณีของดูไบ เวียดนาม กรีซ และเวเนซุเอลล่า เป็นต้น

สำหรับช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา คณะกรรมการฯ เห็นว่า

1. เศรษฐกิจไทยมีสัญญาณการฟื้นตัวต่อเนื่อง โดยขยายตัวในอัตราร้อยละ 1.3 ในไตรมาส 3 ของปี 2552 เมื่อเทียบกับไตรมาสก่อนหน้า ชะลอลงจากเดิมที่ขยายตัวได้ในอัตราร้อยละ 2.2 สะท้อนว่ากระบวนการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป หลังจากการเร่งตัวของการผลิตจากการปรับเพิ่มสินค้าคงคลัง (Restocking) ในช่วงไตรมาส 2 ทั้งในส่วนของสินค้าสำเร็จรูปและวัตถุดิบจบลง ทั้งนี้ การฟื้นตัวได้รับแรงสนับสนุนจาก (1) ภาคต่างประเทศ ซึ่งการส่งออกสินค้าและบริการขยายตัวเป็นครั้งแรกในรอบปี โดยขยายตัวในอัตราร้อยละ 5.2 จากช่วงไตรมาสก่อนหน้า โดยสินค้าอุตสาหกรรม ที่พึ่งพาการส่งออก เช่น อิเล็กทรอนิกส์ และ Hard Disk Drive ตลอดจนภาคการท่องเที่ยวปรับตัวดีขึ้น (2) การใช้จ่ายภาครัฐ ที่รัฐบาลได้พยายามเร่งเบิกจ่ายเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ โดยการเบิกจ่ายงบ

ประมาณในไตรมาสที่สูงกว่าการเบิกจ่ายในไตรมาสเดียวกันของปีก่อนถึงร้อยละ 21.1 ทั้งในส่วนของค่าใช้จ่ายประจำและค่าใช้จ่ายลงทุนในส่วนของโครงการต่อเนื่อง เช่น โครงการสร้างถนน และโครงการแหล่งน้ำในชนบท เป็นต้น และ (3) การบริโภคภาคเอกชน ขยายตัวร้อยละ 1.0 เทียบกับที่ขยายตัวร้อยละ 0.6 ในไตรมาสก่อนหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายจ่ายในกลุ่มสินค้าคงทน ปรับตัวดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สอดรับกับความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่ปรับตัวดีขึ้น

ตารางที่ 1.1 ผลผลิตทั้งหมดรวมในประเทศ ณ ราคาปีฐาน 2531 (ปรับฤดูกาล)						
การเปลี่ยนแปลงจากช่วงก่อนหน้า (ร้อยละ)	ไตรมาส	2551		2552		
		ไตรมาส 3	ไตรมาส 4	ไตรมาส 1	ไตรมาส 2	3
อุปสงค์ภายในประเทศ ^{1/}	2.5	0.6	-0.1	-4.9	1.6	1.2
การบริโภคภาคเอกชน	2.7	0.5	0.0	-2.8	0.6	1.0
การลงทุนภาคเอกชน	3.2	0.0	-4.9	-12.9	1.6	3.7
ค่าใช้จ่ายภาครัฐ	1.0	1.9	5.1	-3.6	4.9	-0.3
การส่งออกสินค้าและบริการสุทธิ	-6.5	-20.3	-32.2	122.5	-25.3	8.8
การส่งออกสินค้าและบริการ	5.1	-3.1	-10.6	-6.4	-3.5	5.2
การนำเข้าสินค้าและบริการ	8.5	1.3	-4.7	-28.2	8.0	2.0
ผลผลิตทั้งหมดรวมในประเทศ	2.5	-0.6	-4.8	-1.5	2.2	1.3

หมายเหตุ: ^{1/}อุปสงค์ในประเทศไม่รวมส่วนของการเปลี่ยนแปลงสินค้าคงคลัง

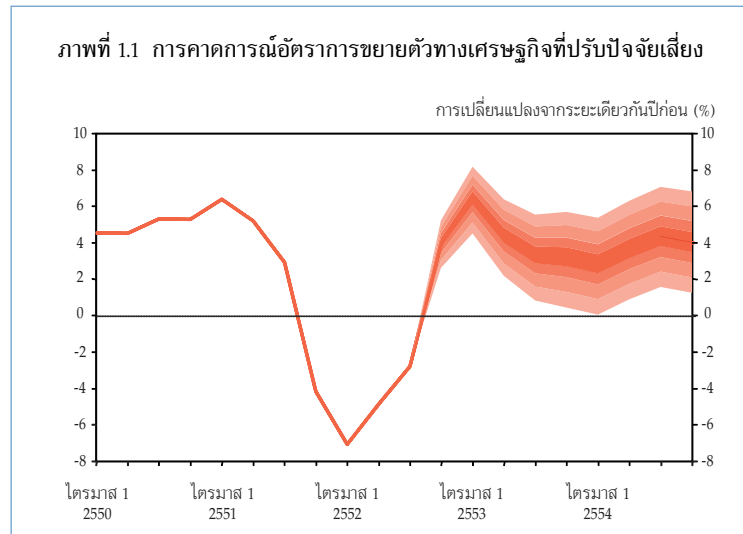
ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำหรับในไตรมาสที่ 4 ของปี 2552 ข้อมูล 2 เดือนแรกชี้ว่า เศรษฐกิจไทยยังฟื้นตัวต่อเนื่อง โดยการฟื้นตัวได้ขยายวงกว้างไปยังภาคเศรษฐกิจต่างๆ ทั้งในส่วนของภาคอุตสาหกรรม การส่งออก การใช้จ่ายของผู้บริโภค ขณะที่การลงทุนภาคเอกชนที่แม้ยังอยู่ในระดับต่ำแต่ปรับตัวดีขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทั้งนี้ การฟื้นตัวในภาคเศรษฐกิจจริงที่เริ่มขึ้นในไตรมาสที่ 2 จากกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมที่พึ่งการส่งออก เช่น อิเล็กทรอนิกส์ Hard Disk Drive และเครื่องใช้ไฟฟ้า ได้กระจายตัวต่อเนื่องไปยังอุตสาหกรรมที่พึ่งพาตลาดในประเทศ เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อีกทั้งรายได้จากภาคการท่องเที่ยวและรายได้เกษตรกรก็ปรับตัวดีขึ้น สะท้อนถึงกระบวนการฟื้นตัวที่กระจายเป็น

วงกว้าง (Broad-based) ทำให้อัตราการว่างงานของไทยปรับลดลงมาอยู่ในระดับปกติอีกครั้งที่ร้อยละ 1.1 ในเดือนตุลาคมที่ผ่านมา

2. ในช่วงต่อไป คณะกรรมการฯ ประเมินว่า ปัจจัยเสี่ยงสำคัญต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ยังคงเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ได้ประเมินไว้ในครั้งก่อนหน้า คือ (1) เศรษฐกิจประเทศคู่ค้าของไทยอาจฟื้นตัวช้ากว่าที่คาดไว้ เนื่องจากผลของมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในสหรัฐฯ และยุโรปเริ่มแผ่วลง ขณะที่การฟื้นตัวของภาคเอกชนยังเปราะบาง ทั้งจากปัญหาการว่างงานในระดับที่สูง และปัญหาการไม่ปล่อยสินเชื่อกองภาคสถาบันการเงินในกลุ่มประเทศดังกล่าว (2) ภาครัฐอาจเบิกจ่ายงบประมาณได้ล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้ ซึ่งจะทำให้แรงส่งสำคัญสำหรับการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจไทยอ่อนแรงลง และ (3) ความยืดหยุ่นในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการระงับโครงการลงทุนในเขตมาบตาพุด จังหวัดระยอง ซึ่งนอกจากจะส่งผลโดยตรงต่อการลงทุนและการผลิตของโครงการเหล่านั้นแล้ว ยังส่งผลทางอ้อมต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน การจ้างงาน อุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ ตลอดจนปัญหาสภาพคล่องและการชำระหนี้ในระยะต่อไป

เมื่อพิจารณาปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ ประกอบกับแนวโน้มการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก คณะกรรมการฯ ประเมินว่า เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายตัวได้ต่อเนื่อง โดยในปี 2552 จะหดตัวน้อยกว่าประมาณการในรายงานฉบับก่อนเล็กน้อย สำหรับเศรษฐกิจไทยในปี 2553 และปี 2554 คณะกรรมการฯ ประเมินว่า การขยายตัวจะเป็นไปได้ดีในส่วนของอุปโภคบริโภคภาครัฐ การบริโภคภาคเอกชน และการส่งออก แต่การชะลอการลงทุนของโครงการต่างๆ ในเขตมาบตาพุด จะส่งผลให้การลงทุนภาคเอกชนในปี 2553 ไม่สูงเท่าที่ควร ก่อนที่จะกลับมาขยายตัวได้ดีอีกครั้งในปี 2554 ด้วยเหตุนี้ คณะกรรมการฯ จึงประเมินว่า อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะ 8 ไตรมาสข้างหน้า จะอยู่ในช่วงร้อยละ 3.3-5.3 ในปี 2553 และร้อยละ 2.8-4.8 ในปี 2554 โดยความเสี่ยงด้านลบยังคงมีมากกว่าความเสี่ยงด้านบวกตลอดช่วงของการประมาณการ

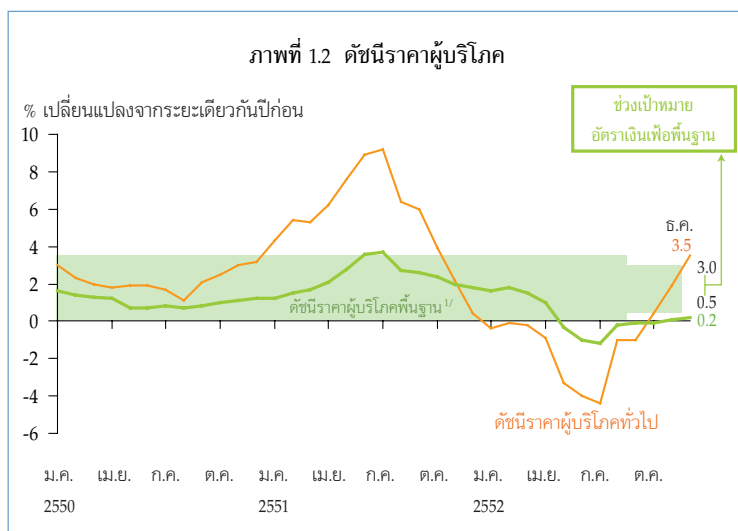
หมายเหตุ: แผนภาพรูปพัด (Fan Chart) ครอบคลุมโอกาสที่จะเกิดขึ้นร้อยละ 90

3. ในช่วงครึ่งปีหลังของปี 2552 เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ การเงินไทยปรับดีขึ้น ตามทิศทางการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกและอุปสงค์ในประเทศ ส่งผลให้ผลประกอบการของภาคธุรกิจ รายได้ของภาคครัวเรือนรวมถึงคุณภาพของสินเชื่อของสถาบันการเงินมีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้นต่อเนื่องโดยความสามารถในการทำกำไรและความสามารถในการชำระหนี้ของภาคธุรกิจปรับสูงขึ้นใกล้เคียงกับช่วงก่อนวิกฤต นอกจากนี้ในภาคสถาบันการเงิน ข้อมูลล่าสุดในเดือนพฤศจิกายน 2552 ชี้ว่าสินเชื่อโดยรวมได้เร่งตัวขึ้นอีกครั้ง ซึ่งน่าจะสะท้อนสัญญาณของการสิ้นสุดของกระบวนการจำกัดสินเชื่อ (Deleveraging Process) ของสถาบันการเงินโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มของธนาคารพาณิชย์ โดย (1) สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ได้กลับมาขยายตัวเป็นครั้งแรก หลังจากหดตัวอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ต้นปี 2552 และ (2) ยอดคงค้างสินเชื่อในทุกหมวดของสินเชื่อครัวเรือน เช่น สินเชื่อที่อยู่อาศัย และสินเชื่อบัตรเครดิต อยู่ในระดับที่สูงกว่ายอดคงค้างในช่วงก่อนเกิดวิกฤตการเงินแล้ว และ (3) จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารระดับสูงของสถาบันการเงินที่ดูแลงานด้านสินเชื่อ ณ ปลายไตรมาส 4 ปี 2552 ส่วนใหญ่คาดว่าความต้องการสินเชื่อทั้งจากภาคธุรกิจและภาคครัวเรือนในไตรมาสที่ 1 ปี 2553 จะขยายตัวต่อเนื่อง ขณะที่ความเข้มงวดในมาตรฐานการปล่อยสินเชื่อผ่อนคลายเป็นค่อนข้างมาก

4. ในด้านเสถียรภาพการเงินระหว่างประเทศ ตลาดการเงินโลกยังคงมีความผันผวน สะท้อนจากการเลื่อนชำระหนี้ของกลุ่ม Dubai World และการปรับลดอันดับความน่าเชื่อถือด้านเครดิตของหลายประเทศ โดยเฉพาะประเทศในยุโรป รวมทั้งการปรับลดค่าเงินของเวียดนาม และเวเนซุเอลล่า ซึ่งแม้ผลกระทบดังกล่าวต่อเสถียรภาพการเงินของประเทศต่างๆ และไทยจะอยู่ในวงที่จำกัด แต่ก็อาจส่งผลกระทบต่อระยะเวลาและความเข้มแข็งของการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกในระยะต่อไปได้ ซึ่งคณะกรรมการฯ จะได้ติดตามอย่างใกล้ชิดต่อไป

แนวโน้มเงินเฟ้อและนโยบายการเงิน

ในไตรมาสที่ 4 ของปี 2552 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปและอัตราเงินเฟ้อพื้นฐานอยู่ใกล้เคียงกับระดับที่คณะกรรมการฯ คาดไว้ โดยอัตราเงินเฟ้อทั่วไปกลับมาเป็นบวกอีกครั้งที่ร้อยละ 1.9 หลังจากติดลบต่อเนื่องกันมานับตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ของปี 2552 ทั้งนี้ มีสาเหตุหลักมาจากการปรับเพิ่มขึ้นของราคาในหมวดพลังงาน ซึ่งเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 20.1 จากที่ติดลบร้อยละ 13.2 ในไตรมาสก่อน จากฐานที่ต่ำในปีก่อนหน้า โดยเฉพาะในส่วนของราคาน้ำมันขายปลีกในประเทศ ที่ปรับตัวตามราคาน้ำมันในตลาดโลกที่ลดลงอย่างรวดเร็วจากวิกฤตการเงินโลก

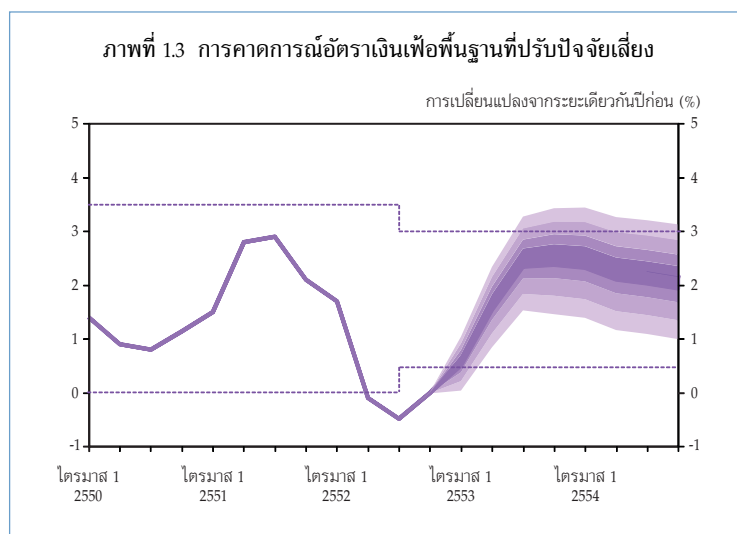

หมายเหตุ: 1/ ดัชนีราคาผู้บริโภคที่หักราคาอาหารสดและพลังงาน

ที่มา: สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาถึงแรงกดดันของเศรษฐกิจต่อเงินเพื่อพบว่ายังคงอยู่ในระดับต่ำ ดังจะเห็นได้จากอัตราเงินเพื่อพื้นฐานซึ่งล่าสุดอยู่ที่ร้อยละ 0.1 ในไตรมาสที่ 4 ของปี 2552 หลังจากที่ดีกลับมาตั้งแต่ช่วงไตรมาสที่ 2 ของปี 2552 แม้จะยังมีผลของมาตรการดูแลค่าครองชีพและนโยบายเรียนฟรี 15 ปี ทั้งนี้ หากตัดผลของมาตรการของรัฐดังกล่าวออก อัตราเงินเพื่อจะอยู่ประมาณขอบล่างของช่วงเป้าหมายที่ร้อยละ 0.5-3.0 ต่อปี

ในระยะ 8 ไตรมาสต่อไป คณะกรรมการฯ ประเมินว่าอัตราเงินเพื่อพื้นฐานและอัตราเงินเพื่อทั่วไปในปี 2553 จะต่ำกว่าประมาณการเดิมเล็กน้อย เนื่องจากผลของ (1) การขยายเวลามาตรการบรรเทาค่าครองชีพภาครัฐจนถึงสิ้นเดือนมีนาคม 2553 (2) อัตราการขยายตัวของราคาสินค้าเกษตรในปี 2553 ที่มีแนวโน้มต่ำกว่าที่คาดไว้ และ (3) การใช้มาตรการควบคุมราคาน้ำมันเชื้อเพลิงของกระทรวงพลังงานต่อเนื่องจนถึงเดือนสิงหาคม 2553 ส่วนในปี 2554 อัตราเงินเพื่อพื้นฐานและอัตราเงินเพื่อทั่วไปมีแนวโน้มสูงขึ้นเล็กน้อยจากฐานในปีก่อน โดยเฉพาะไตรมาสที่ 1 ของปี 2553 ที่ต่ำลงจากมาตรการฯ และแรงกดดันจากด้านอุปสงค์ที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยตามเศรษฐกิจที่ฟื้นตัว ประกอบกับราคาน้ำมันและราคาสินค้าเกษตรที่สูงขึ้นจากปีก่อนเป็นสำคัญ คณะกรรมการฯ จึงได้ปรับประมาณการอัตราเงินเพื่อเล็กน้อย

หมายเหตุ: แผนภาพรูปพัด (Fan Chart) ครอบคลุมโอกาสที่จะเกิดขึ้นร้อยละ 90

โดยให้อัตราเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ในช่วงร้อยละ 3.0-5.0 ในปี 2553 และ ร้อยละ 2.0-4.0 ในปี 2554 ขณะที่อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานคาดว่าจะอยู่ใน ช่วงร้อยละ 1.3-2.3 ในปี 2553 และร้อยละ 1.8-2.8 ในปี 2554

ทั้งนี้ อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานซึ่งเป็นเป้าหมายในการดำเนิน นโยบายการเงิน ที่ลดลงต่ำกว่าเป้าในบางไตรมาสของปี 2552 นั้น จะเริ่มกลับเข้าสู่เป้าหมายได้ในไตรมาสที่ 1 ของปี 2553 เป็นต้นไป และ จะปรับตัวเพิ่มขึ้นต่อเนื่องตลอดทั้งปี 2553 ก่อนที่จะปรับลดลง ในระยะถัดไป

สำหรับทิศทางของนโยบายการเงินนั้น จากการประเมิน แนวโน้มเศรษฐกิจและความเสี่ยงด้านเงินเฟ้อไปข้างหน้า 8 ไตรมาส ข้างต้น ทั้งด้านเศรษฐกิจโลก การฟื้นตัวของเศรษฐกิจไทย และแรง กระตุ้นจากนโยบายการคลัง คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้คงอัตรา ดอกเบี้ยนโยบายไว้ที่ร้อยละ 1.25 ต่อปี ในวันที่ 2 ธันวาคม 2552 และ วันที่ 13 มกราคม 2553 โดยเห็นว่าระดับอัตราดอกเบี้ยนโยบายใน ปัจจุบันอยู่ในเกณฑ์ที่จะช่วยสนับสนุนการฟื้นตัวของระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนของการใช้จ่ายภาคเอกชนให้สามารถฟื้นตัว และกลับมาเป็นแรงขับเคลื่อนหลักของเศรษฐกิจ ก่อนแรงกระตุ้นของ ภาครัฐจะลดลงในช่วงต่อไป

เป้าหมายเงินเฟ้อสำหรับปี 2553

เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2552 คณะรัฐมนตรี (ครม.) มีมติอนุมัติเป้าหมายเงินเฟ้อปี 2553 คือ อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานเฉลี่ยรายไตรมาสที่ร้อยละ 0.5-3.0 ต่อปี ซึ่งเป็นเป้าหมายเดียวกันกับปี 2552 ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง (รรมว. คลัง) และ กนง. เห็นชอบร่วมกันเสนอ ทั้งนี้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2551 ที่กำหนดให้ กนง. ทหารเรือและทำความเข้าใจร่วมกับ รรมว. คลัง ในการกำหนดเป้าหมายเงินเฟ้อสำหรับปีถัดไป และเสนอเป้าหมายนั้นต่อ ครม. เพื่อพิจารณาอนุมัติภายในเดือนธันวาคมของทุกปี

โดยในแต่ละปี กนง. จะทบทวนเป้าหมายเงินเฟ้อ^{1/} เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมสำหรับเศรษฐกิจไทย ซึ่งการเสนอให้ใช้เป้าหมายเงินเฟ้อเช่นเดียวกับที่ใช้ในปี 2552 นั้น มีประเด็นสำคัญในการพิจารณาดังนี้

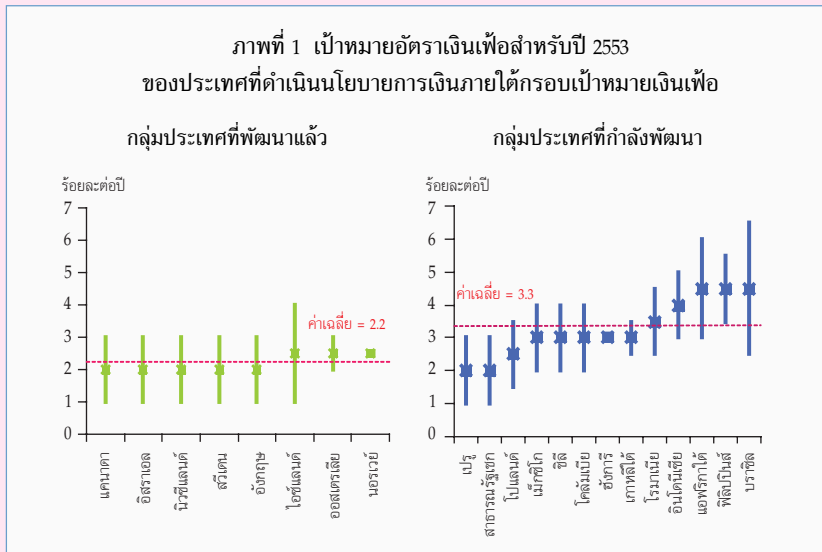
1) พันธกิจของธนาคารกลางทั่วโลกรวมถึงไทยคือ การรักษาเสถียรภาพด้านราคาในระบบเศรษฐกิจ (Long-term Price Stability) ซึ่งหมายถึงการทำให้เศรษฐกิจมีอัตราเงินเฟ้อที่ต่ำและไม่ผันผวน ซึ่งจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีต่อการวางแผนตัดสินใจบริโภคและลงทุนของภาคเอกชนและเอื้อให้เศรษฐกิจเติบโตได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว

2) โดยทั่วไป เป้าหมายเงินเฟ้อไม่ควรเปลี่ยนแปลงบ่อย เนื่องจากเป้าหมายเงินเฟ้อที่กำหนดในแต่ละครั้งมีความสำคัญในการยึดเหนี่ยวการคาดการณ์เงินเฟ้อ (Inflation Expectations) ในระยะปานกลางถึงระยะยาว ดังนั้น ความต่อเนื่องของการใช้เป้าหมายเงินเฟ้อ จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการยึดเหนี่ยวการคาดการณ์เงินเฟ้อของประชาชน และทำให้บรรลุเป้าหมายการรักษาเสถียรภาพด้านราคาในระบบเศรษฐกิจได้ง่ายขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทำให้ในทางปฏิบัติ หลายประเทศที่ดำเนินนโยบายการเงินภายใต้กรอบเป้าหมายเงินเฟ้อจึงไม่ปรับเปลี่ยนเป้าหมายเงินเฟ้อบ่อย ไม่ว่าจะเป็นประเทศอังกฤษ แคนาดา ออสเตรเลีย รวมทั้งประเทศอื่น ๆ โดยจะมีเฉพาะประเทศที่ประสบปัญหาภาวะเงินเฟ้อสูง ในช่วงที่เริ่มใช้กรอบเป้าหมายเงินเฟ้อในการดำเนินนโยบายการเงิน เช่น อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ที่จะเปลี่ยนแปลงเป้าหมายเงินเฟ้อโดยปรับเป้าหมายลดลงทุกปี จนเข้าสู่ระดับเป้าหมายอัตราเงินเฟ้อที่เหมาะสมกับเศรษฐกิจของประเทศ

3) การที่ยังคงใช้อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานเป็นเป้าหมาย เนื่องจาก อัตราเงินเฟ้อดังกล่าว (1) สามารถสะท้อนแรงกดดันที่มาจากด้านอุปสงค์ได้ดี สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการดำเนินนโยบายการเงินที่มุ่งจัดการกับแรงกดดันด้านอุปสงค์ ขณะที่ (2) ยังสามารถสะท้อนแนวโน้มเงินเฟ้อในระยะยาวได้ เห็นได้จากค่าเฉลี่ยในระยะยาวของอัตราเงินเฟ้อพื้นฐานที่ใกล้เคียงกับอัตราเงินเฟ้อทั่วไป นอกจากนี้ (3) เป็นที่รู้จักและคุ้นเคยของประชาชน เนื่องจากใช้เป็นเป้าหมายเงินเฟ้อมาตั้งแต่เริ่มการดำเนินนโยบายการเงินภายใต้กรอบเป้าหมายเงินเฟ้อ ทำให้สามารถสื่อสารและสร้างความเข้าใจกับสาธารณชนได้ง่าย ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการขึ้นการคาดการณ์เงินเฟ้อของประชาชน

^{1/} รายละเอียดตามบทความในกรอบ “การกำหนดเป้าหมายเงินเฟ้อที่เหมาะสม” ในรายงานแนวโน้มเงินเฟ้อ ฉบับเดือนมกราคม 2552

ที่มา: ธนาคารกลางประเทศต่างๆ

4) การกำหนดเป้าหมายอัตราเงินเฟ้อในรูปแบบของช่วง (Range) เช่นในปัจจุบัน ช่วยสร้างความยืดหยุ่นให้กับการดำเนินนโยบายการเงิน เนื่องจากยอมให้อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานเคลื่อนไหวอยู่ในช่วงที่กำหนดได้ จึงเป็นการเพิ่มโอกาสให้นโยบายการเงินสามารถให้ความสำคัญกับการดูแลเสถียรภาพด้านอื่นในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งรวมถึงการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่กำลังเริ่มฟื้นตัวได้

5) ช่วงของเป้าหมายอัตราเงินเฟ้อที่กำหนดนี้ถือว่าเป็นระดับที่จะช่วยรักษาความสามารถในการแข่งขันด้านราคาของสินค้าส่งออกได้ เพราะเป็นช่วงที่สอดคล้องกับอัตราเงินเฟ้อของประเทศคู่ค้าคู่แข่งทั้งในส่วนของ

- กลุ่มประเทศที่ใช้นโยบายการเงินภายใต้กรอบเป้าหมายเงินเฟ้อ ที่ประกาศเป้าหมายอัตราเงินเฟ้อสำหรับปี 2553 ของกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 2.2 ส่วนประเทศกำลังพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ 3.3 (ภาพที่ 1)

- กลุ่มประเทศคู่แข่งที่สำคัญอื่นๆ ที่แม้ว่าจะไม่ได้ดำเนินนโยบายการเงินภายใต้กรอบเป้าหมายเงินเฟ้อแต่ก็มีวัตถุประสงค์หลักในการดำเนินนโยบายการเงินที่คล้ายคลึงกันคือ มุ่งรักษาเสถียรภาพด้านราคา ซึ่งที่ผ่านมา อัตราเงินเฟ้อเฉลี่ยในช่วงปี 2543 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2552 ของประเทศที่เป็นคู่แข่งที่สำคัญของไทย^{2/} อยู่ที่ร้อยละ 2.3

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เป้าหมายเงินเฟ้อปี 2553 ที่กำหนดไว้คือ อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานเฉลี่ยรายไตรมาสที่ร้อยละ 0.5-3.0 ต่อปี มีความเหมาะสมกับแนวโน้มเศรษฐกิจที่กำลังฟื้นตัวในปี 2553 และจะมีส่วนช่วยสนับสนุนให้เศรษฐกิจมีเสถียรภาพและเติบโตได้อย่างยั่งยืนในระยะยาวต่อไป

^{2/} ประกอบด้วย สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น จีน ฮองกง ไต้หวัน สิงคโปร์ มาเลเซีย เวียดนาม เดนมาร์ก และอินเดีย